

Часу вітрами

Віталій Гречка

Свистужить сіллю з неба завірюха,
Стежини скрип за завиванням зник,
Плететься снігом постать мерзловуха,
Втягнувши в плечі пару зблідлих щік...

Тут винограю ж тихе шепотіння –
Неначе колискова малюку,
Грайливо піниться з лози творіння –
Розлите в скло передчуття смаку...

Я тут, в теплі, фігура – на морозі,
В минулому було все навпаки...
З життя в життя, душі дві голомозі –
Часу вітрами мчать через віки.